

**CONSILIUL
UNIUNII EUROPENE**

**Bruxelles, 12 martie 2010 (15.03)
(OR. en)**

**Dosar interinstituțional:
2009/0009 (CNS)**

**7132/2/10
REV 2**

LIMITE

FISC 23

NOTĂ

Sursă: Președinția

Destinatar: Consiliul

Nr. prop. Csie: 5985/09 FISC 13 - COM(2009) 21 final

Subiect: Propunere de directivă a Consiliului de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată în ceea ce privește normele privind facturarea
- Abordare generală

---

1. La 3 ianuarie 2009, Comisia a înaintat Consiliului o propunere de modificare a directivei privind TVA-ul în ceea ce privește normele privind facturarea.

Parlamentul European nu și-a dat încă avizul.

Comitetul Economic și Social și-a dat avizul la 10 iunie 2009.

2. Grupul de lucru pentru chestiuni fiscale și atașajii fiscali au examinat propunerea sus-menționată în cadrul mai multor reuniuni.

3. În cadrul reuniunii Coreper din 11 martie 2010, o mare majoritate a statelor membre a putut accepta compromisul Președinției, astfel cum figurează în documentul 7132/1/10 REV 1 FISC 23.

Cu toate acestea, unele state membre au menținut rezerve cu privire la anumite elemente ale textului de compromis.

Ținând seama de discuțiile care au avut loc în cadrul Coreper, Președinția înaintează Consiliului o propunere revizuită de compromis¹, astfel cum figurează în anexa I (textul juridic) și anexa II (declarație).

4. Consiliul este invitat să convină:

- asupra unei abordări generale cu privire la textul directivei în ceea ce privește normele privind facturarea, astfel cum figurează în anexa I;
- asupra înscrierii declarației care figurează în anexa II în procesul-verbal al reuniunii Consiliului în cadrul căreia directiva va fi adoptată în mod formal.

---

¹ O serie de considerente vor trebui adaptate textului în urma obținerii acordului Consiliului.

**Propunere de
DIRECTIVĂ A CONSILIULUI**

**de modificare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată
în ceea ce privește normele privind facturarea**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 93,

având în vedere propunerea Comisiei²,

având în vedere avizul Parlamentului European³,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁴,

întrucât:

- (1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată⁵ stabilește condiții și norme cu privire la facturile cu taxa pe valoarea adăugată, denumită în continuare „TVA”, în vederea asigurării bunei funcționări a pieței interne. În conformitate cu articolul 237 din respectiva directivă, Comisia a prezentat un raport care identifică, ținând seama de evoluțiile tehnologice, anumite dificultăți cu privire la facturarea electronică și care identifică, în plus, alte câteva domenii în care normele privind TVA ar trebui simplificate în vederea îmbunătățirii funcționării pieței interne.

---

² JO C, , p. .

³ JO C, , p. .

⁴ JO C, , p. .

⁵ JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

- (2) Dat fiind că ținerea registrelor ar trebui să fie suficientă pentru a permite statelor membre să controleze bunurile care circulă temporar de la un stat membru la altul, ar trebui precizat clar faptul că registrele trebuie să cuprindă detalii despre determinarea valorii bunurilor transportate temporar între statele membre. De asemenea, transferurile de bunuri, în scopul determinării valorii acestora, către un alt stat membru nu ar trebui considerate drept livrări de bunuri în scopuri de TVA.
- (3) Normele privind exigibilitatea TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri ar trebui simplificate pentru a se garanta uniformitatea informațiilor cuprinse în declarațiile recapitulative și promptitudinea schimbului de informații prin intermediul respectivelor declarații. Ar trebui eliminată derogarea prevăzută la articolul 67 alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE, care permite ca taxa să devină exigibilă în momentul emiterii facturii; doar momentul livrării/prestării ar trebui să determine data exigibilității TVA. În plus, taxa pentru livrarea continuă de bunuri de la un stat membru la altul pe o perioadă care depășește o lună calendaristică ar trebui să devină exigibilă la sfârșitul fiecărei luni calendaristice. Normele cu privire la exigibilitatea TVA pentru achizițiile intracomunitare de bunuri ar trebui modificate în mod similar.
- (4) Pentru a sprijini întreprinderile mici și mijlocii care întâmpină dificultăți în a plăti TVA autorităților competente înainte de a fi încasat plățile de la clienți, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a permite contabilizarea TVA în cadrul unui sistem de contabilitate de casă, care permite furnizorului să plătească TVA autorității competente în momentul încasării plății pentru o livrare/prestare și care îi determină dreptul de deducere în momentul achitării livrării în cauză. Acest lucru ar trebui să permită statelor membre să introducă un sistem opțional de contabilitate de casă care să nu aibă un efect negativ asupra fluxului de numerar legat de încasările din TVA.

- (5) O factură valabilă emisă în conformitate cu Directiva 2006/112/CE este un document important în controlul TVA, mai ales în ceea ce privește dreptul de deducere. Este cazul tuturor tranzacțiilor, indiferent de persoana care este obligată la plata taxei. Prin urmare, ar trebui introduse norme pentru a oferi statelor membre dreptul de a impune obligația prezentării unei facturi cu TVA valabile în toate cazurile în care există un drept de deducere.
- (6) Pentru a oferi întreprinderilor certitudine juridică în ceea ce privește obligațiile de facturare, statul membru ale cărui norme de facturare se aplică ar trebui menționat în mod clar. Normele aplicabile ar trebui să fie acelea ale statului membru în care persoana impozabilă care efectuează livrarea de bunuri sau prestarea de servicii este stabilită sau înregistrată în scopuri de TVA.
- (7) Pentru a contribui la reducerea sarcinilor administrative ale întreprinderilor, utilizarea facturilor simplificate ar trebui extinsă la domeniile în care riscul de evaziune fiscală este minim, cum ar fi notele de credit, livrările de bunuri sau prestările de servicii cu valoare redusă sau unele livrări de bunuri sau prestări de servicii scutite de taxă.
- (8) Date fiind normele divergente ale statelor membre în ceea ce privește facturarea livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii efectuate în favoarea persoanelor neimpozabile, precum și nevoia de a menține măsurile de combatere a fraudei, posibilitatea de a obliga persoanele impozabile să furnizeze facturi persoanelor neimpozabile ar trebui menținută. Însă, pentru a găsi un echilibru între această măsură și nevoia de a reduce sarcinile întreprinderilor, ar trebui impusă doar obligația unei facturi simplificate care să conțină un nivel minim de informații.
- (9) Pentru a armoniza normele privind emiterea de facturi către persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile, în vederea ameliorării funcționării pieței interne, opțiunile de care dispun în prezent statele membre cu privire la această chestiune ar trebui eliminate sau înlocuite cu norme armonizate. Este cazul bunurilor și serviciilor scutite de taxă, termenului limită de emiteră a facturii, facturilor centralizatoare, autofacturării și externalizării către terțe părți din afara Comunității.

- (10) Cerințele privind informațiile care trebuie să apară pe facturi ar trebui modificate pentru a permite un control mai bun al taxei, a crea condiții pentru același tratament pentru livrările și prestările interne și transfrontaliere și a contribui la promovarea facturării electronice.
- (11) Deoarece utilizarea facturării electronice poate ajuta întreprinderile să reducă costurile și să fie mai competitive, actualele cerințe TVA privind facturarea electronică trebuie revizuite pentru a îndepărta sarcinile existente și barierele din calea utilizării sistemului. Facturile pe suport de hârtie și facturile electronice ar trebui să fie tratate în același mod, iar sarcina financiară privind facturarea pe suport de hârtie ar trebui să nu crească. Egalitatea de tratament ar trebui să se aplice, de asemenea, în ceea ce privește competențele autorităților fiscale. Competențele de control și drepturile și obligațiile persoanelor impozabile trebuie să se aplice în mod egal, indiferent dacă o persoană impozabilă alege să emită facturi pe suport de hârtie sau facturi electronice.

Facturile trebuie să reflecte livrările reale și trebuie garantate autenticitatea, integritatea și lizibilitatea acestora. Procesele de control al întreprinderii pot fi utilizate pentru a stabili piste fiabile de audit între facturi și livrări, garantând, prin aceasta, faptul că orice factură (indiferent dacă pe suport de hârtie sau în format electronic) respectă acele cerințe.

Autenticitatea și integritatea facturilor electronice pot fi garantate, de asemenea, prin utilizarea anumitor tehnologii existente, precum schimbul electronic de date (electronic data interchange - EDI) și semnăturile electronice avansate. Există și alte tehnologii. Totuși, [...] nici directiva, nici statele membre nu ar trebui să recomande utilizarea niciunei tehnologii de facturare electronică specială.

- (12) Dat fiind că normele divergente ale statelor membre în ceea ce privește termenul în care facturile trebuie stocate, suportul pe care trebuie stocate și locul de stocare creează sarcini administrative considerabile pentru întreprinderi, ar trebui stabilit un termen comun de stocare și ar trebui să fie posibilă stocarea facturilor pe suport electronic și stocarea lor în afara statului membru în care este stabilită persoana impozabilă, cu condiția ca aceste facturi să fie furnizate fără întârzieri nejustificate. Ar trebui, de asemenea, să se prevadă că normele care se aplică stocării facturilor ar trebui să fie acelea ale statului membru în care este stabilită persoana impozabilă.
- (13) Normele privind accesul autorității competente la facturi în vederea controalelor ar trebui clarificate, astfel încât atunci când o persoană impozabilă stochează online facturi pe care le-a emis sau le-a primit, statul membru în care se percepe taxa să poată avea acces la respectivele facturi.
- (14) Dat fiind că obiectivele acțiunii avute în vedere, și anume simplificarea, modernizarea și armonizarea normelor privind facturile cu TVA nu pot fi realizate satisfăcător de statele membre și pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat anterior, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor respective.
- (14a) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile tabele care să reflecte, pe cât posibil, corelația dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.
- (15) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2006/112/CE

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

(1) La articolul 17 alineatul (2), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) prestarea unui serviciu realizată pentru persoana impozabilă și constând în determinarea valorii sau în prelucrarea fizică a bunurilor în cauză efectuate pe teritoriul statului membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor, cu condiția ca bunurile, după efectuarea evaluării sau după prelucrare, să fie returnate persoanei impozabile respective în statul membru din care au fost expediate sau transportate inițial;”

(1a) la articolul 63, se adaugă următorul paragraf:

„Articolul 64 alineatul (1), articolul 64 alineatul (2) paragraful al treilea, articolul 65 și articolul 66 nu se aplică atunci când, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 138, bunurile expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor sunt livrate în regim de scutire de TVA sau atunci când bunurile sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice.”

(2) La articolul 64, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

“2. Livrarea continuă de mărfuri pe o perioadă care depășește o lună calendaristică, care sunt expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul mărfurilor și care sunt livrate în regim de scutire de TVA sau care sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice, în conformitate cu condițiile stabilite la articolul 138, se consideră ca fiind efectuată în momentul încheierii fiecărei luni calendaristice, atâta timp cât livrarea de mărfuri nu a încetat.

Prestarea de servicii pentru care clientul trebuie să plătească TVA în conformitate cu articolul 196, care sunt prestate în mod continuu pe o perioadă mai mare de un an și care nu determină decontări sau plăți în cursul acestei perioade, se consideră efectuată la expirarea fiecărui an calendaristic, atât timp cât prestarea de servicii nu a încetat.

Statele membre pot prevedea că, în anumite cazuri, altele decât cele prevăzute la primul și al doilea paragraf, livrarea continuă de mărfuri sau prestarea continuă de servicii pe o anumită perioadă de timp se consideră efectuată cel puțin la expirarea unui termen de un an.”

(3) La articolul 66, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) atunci când nu se emite o factură sau când aceasta este emisă târziu, într-un termen specificat, nu mai târziu de momentul expirării termenului specificat de statele membre în conformitate cu articolul 222, al doilea paragraf. Atunci când nu a fost precizată o astfel de limită de timp de către statul membru, într-o perioadă precizată de la data faptului generator.”

(4) Articolul 67 se înlocuiește cu următorul text:

„Prin derogare de la articolul 63, în care, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 138, mărfurile care sunt expediate sau transportate într-un alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor și care sunt livrate în regim de scutire de TVA sau care sunt transferate în regim de scutire de TVA într-un alt stat membru de către o persoană impozabilă în scopul desfășurării activității sale economice, TVA devine exigibilă la emiterea facturii, în cazul în care factura respectivă este emisă înaintea expirării termenului menționat la articolul 222, primul paragraf [...].

Atunci când nu se emite o factură sau când aceasta este emisă târziu, TVA devine exigibilă la expirarea datei menționate la articolul 222, primul paragraf.”

(5) [...]

(6) Articolul 69 se înlocuiește cu următorul text:

„[...] În cazul achiziției intracomunitare de bunuri, TVA devine exigibilă la emiterea facturii, în cazul în care factura respectivă este emisă înaintea expirării termenului menționat la articolul 222, primul paragraf [...].

Atunci când nu se emite o factură sau când aceasta este emisă târziu, TVA devine exigibilă la expirarea datei menționate la articolul 222, primul alineat.”

(7) La articolul 91 alineatul (2), se adaugă următorul paragraf între cele două existente:

„Statele membre acceptă utilizarea în locul ultimului curs de schimb publicat de Banca Centrală Europeană la momentul la care taxa devine exigibilă. În cazul în care conversia se face între două monede, altele decât moneda euro, rata de schimb se calculează prin intermediul cursului de schimb al monedei euro pentru fiecare dintre cele două monede. Statele membre pot solicita să li se comunice exercitarea acestei opțiuni de către persoana impozabilă.”

(8) Se introduce următorul articol 167a:

„Articolul 167a

[...]

[...] Statele membre pot prevedea, în cadrul unui sistem opțional, că o persoană impozabilă a cărei TVA devine exigibilă numai în temeiul articolului 66 litera (b) trebuie să își amâne dreptul de deducere până în momentul în care TVA a fost plătită furnizorului său.

Statele membre care instituie un astfel de sistem opțional stabilesc un plafon pentru persoanele impozabile care utilizează sistemul pe teritoriul lor, plafon care se bazează pe cifra de afaceri anuală a persoanei impozabile calculată în conformitate cu articolul 288, cifră care nu poate depăși 500 000 EUR sau echivalentul în monedă națională. Totuși, statele membre pot crește pragul până la 2 000 000 EUR sau echivalentul în moneda națională dacă la 1 ianuarie 2013 acestea vor utiliza un prag care depășește 500 000 EUR sau echivalentul în moneda națională. Celelalte state membre pot aplica un prag de până la 2 000 000 EUR sau echivalentul în moneda națională după consultarea Comitetului TVA.

Statele membre informează comitetul TVA cu privire la măsurile legislative naționale adoptate în conformitate cu primul paragraf.”

(9) Articolul 178 se modifică după cum urmează:

(a) Litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (a), în ceea ce privește livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, aceasta are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3-6;”

(b) Litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (c), în ceea ce privește achiziția intracomunitară de bunuri, aceasta are obligația de a include în declarația privind TVA prevăzută la articolul 250 toate informațiile necesare pentru calcularea valorii TVA datorate pentru achizițiile sale intracomunitare de bunuri și are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3, 4 și 5;”

(10) **Articolul 181 se înlocuiește cu următorul text:**

„Articolul 181

Statele membre pot autoriza o persoană impozabilă care nu deține o factură emisă în conformitate cu titlul XI capitolul 3 secțiunile 3, 4 și 5 să aplice deducerea menționată la articolul 168 litera (c) în ceea ce privește achizițiile sale intracomunitare de bunuri.”

(11) [...]

(12) La articolul 197 alineatul (1), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) factura emisă de persoana impozabilă nestabilă în statul membru în care este stabilită persoana căreia îi sunt livrate bunurile este întocmită în conformitate cu capitolul 3 secțiunile 3, 4 și 5.”

(12a) În titlul XI capitolul 3 secțiunea 1, articolul 217 se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul prezentei directive, «factură electronică» înseamnă o factură care conține informații solicitate în această directivă și care a fost emisă și primită în orice format electronic.”

(13) [...]

(14) În titlul XI capitolul 3 secțiunea 3 se introduce următorul articol 219a:

„Articolul 219a

Fără a aduce atingere articolelor 244-248, se aplică următoarele dispoziții:

1. Facturarea face obiectul normelor aplicabile în statele membre în care se consideră că se efectuează furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii, în conformitate cu dispozițiile titlului V.

2. Prin derogare de la prevederile de la alineatul (1), facturarea face obiectul normelor aplicabile în statul membru în care furnizorul și-a stabilit sediul activității sale economice sau în care acesta dispune de un sediu comercial fix de la care este efectuată livrarea/prestarea sau, în absența unui astfel de sediu al activității sale sau a unui sediu comercial fix, în statul membru în care își are domiciliul stabil sau reședința uzuală, în cazul în care:

- a) furnizorul se află într-un alt stat membru decât cel în care urmează a avea loc livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor, în conformitate cu dispozițiile de la titlul V, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i se livrează/furnizează bunurile sau serviciile.

Cu toate acestea, în cadrul unor astfel de tranzacții, în care clientul este cel care emite factura (autofacturare), facturarea face obiectul normelor prevăzute la alineatul (1).

- b) furnizorul se află în Comunitate, iar livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor nu urmează a avea loc în Comunitate, în conformitate cu dispozițiile de la titlul V.”

(15) Articolul 220 se înlocuiește cu următorul text:

„1. Orice persoană impozabilă se asigură că o factură este emisă fie de propria persoană sau de clientul său, fie de un terț, în numele său și în contul său, în următoarele cazuri:

(1) pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii pe care le-a efectuat către altă persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă;

(2) pentru livrările de bunuri prevăzute la articolul 33;

(3) pentru livrările de bunuri efectuate în conformitate cu condițiile specificate la articolul 138;

(4) pentru orice avans care i-a fost achitat înainte ca una dintre livrările de bunuri prevăzute la alineatele (1) și (2) să fi fost efectuată;

(5) pentru orice avans care i-a fost achitat de către altă persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă înainte de încheierea prestării de servicii.”

2. Prin derogare de la alineatul (1) și fără a se aduce atingere articolului 221 alineatul (1), nu este necesară emiterea unei facturi în ceea ce privește prestarea de servicii scutite de taxă în conformitate cu articolul 135 alineatul (1) literele (a)-(g).

(16) Se introduce următorul articol 220a:

„Articolul 220a

1. Statele membre acordă persoanei impozabile dreptul de a emite o factură simplificată în oricare dintre următoarele cazuri:

- (a) atunci când valoarea facturilor este de 100 EUR sau echivalentul în monedă națională sau mai puțin;
- (b) atunci când factura emisă este un document sau un mesaj tratat drept factură în temeiul articolului 219.

2. Facturile simplificate nu sunt acceptate de către statele membre atunci când facturile trebuie să fie emise în conformitate cu articolul 220 **alineatul (1)** punctele (2) și (3) sau atunci când livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care este exigibilă TVA, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost furnizate bunurile sau serviciile.”

(17) Articolele 221, 222, 223, 224 și 225 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 221

1. Statele membre pot impune persoanelor impozabile obligația de a emite o factură în conformitate cu detaliile impuse prin articolul 226 sau articolul 226b pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la articolul 220 alineatul (1).

Statele membre pot impune persoanelor impozabile stabilite pe teritoriul lor obligația de a emite facturi în conformitate cu cerințele de la articolele 226 sau 226b cu privire la prestările de servicii menționate la articolul 220 alineatul (2) pe care le-au efectuat pe teritoriul acestora sau în afara Comunității.

2. Statele membre pot scuti persoanele impozabile de la obligația prevăzută la articolul 220 **alineatul (1)** sau la articolul 220a de a emite o factură pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii pe care le-au efectuat pe teritoriul lor și care sunt scutite, cu sau fără dreptul la deducere a TVA achitate în stadiul anterior, în temeiul articolelor 110 și 111, al articolului 125 alineatul (1), al articolului 127, al articolului 128 alineatul (1), al **articolului 132** alineatul (1) **literele (h)-(I)**, al articolului 135 alineatul (1), al articolelor 136, 371, 375, 376 și 377, al articolului 378 alineatul (2), al articolului 379 alineatul (2) și al articolelor 380-390b.

Articolul 222

Pentru livrările de bunuri efectuate în conformitate cu condițiile menționate la articolul 138 sau pentru prestările de servicii în cazul cărora TVA este datorată de client în temeiul articolului 196, trebuie emisă o factură cel târziu în a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care intervine faptul generator.

Pentru alte livrări de bunuri sau prestări de servicii, statele membre pot impune persoanelor impozabile termene pentru emiterea facturilor

Articolul 223

Statele membre acordă persoanei impozabile dreptul de a emite facturi centralizatoare care reiau mai multe livrări de bunuri sau prestări de servicii separate, cu condiția ca TVA aferentă livrărilor/prestărilor menționate într-o factură centralizatoare să devină exigibilă în aceeași lună calendaristică.

Fără a aduce atingere articolului 222, statele membre pot acorda dreptul de emitere a unor facturi centralizatoare cuprinzând livrări care au devenit exigibile în cursul unei perioade mai lungi de o lună calendaristică.”

Articolul 224

Facturile pot fi întocmite de client pentru livrarea de bunuri sau prestarea de servicii furnizate de o persoană impozabilă, în cazul în care există un acord prealabil între cele două părți și cu condiția ca fiecare factură să facă obiectul unei proceduri de acceptare de către persoana impozabilă care livrează bunurile sau prestează serviciile. Statele membre pot solicita ca respectivele facturi să se emită în numele și în contul persoanei impozabile.

Articolul 225

Statele membre pot impune condiții specifice persoanelor impozabile în cazurile în care partea terță sau clientul, care emite facturile, este stabilit într-o țară cu care nu există niciun instrument juridic referitor la asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 2008/55/CE, de Regulamentul (CE) nr. 1798/2003 și de Regulamentul (CE) nr. 1179/2008.”

(18) Articolul 226 se modifică după cum urmează:

(a) Se introduce următorul alineat (7a):

„(7a) atunci când TVA devine exigibilă în momentul încasării plății, în temeiul articolului 66 litera (b) **și dreptul de deducere apare în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă [...]**, mențiunea «contabilitate de casă»”.

(b) Se introduce următorul alineat (10a):

„(10a) în cazul în care clientul care beneficiază de o livrare de bunuri/prestare de servicii emite factura în locul furnizorului, mențiunea «autofacturare».”

(c) Alineatul (11) se înlocuiește cu următorul text:

“(11) În cazul unei scutiri, trimiterile la dispoziția aplicabilă a prezentei directive sau la dispoziția națională corespondentă sau la orice altă trimitere care indică faptul că livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor sunt scutite;”

(d) Se introduce următorul alineat (11a):

„(11a) în cazul în care clientul este obligat la plata TVA, mențiunea «taxare inversă».”

(e) Alineatul (13) se înlocuiește cu următorul text:

“(13) în cazul în care se aplică regimul marjei pentru agențiile de turism, mențiunea «regimul marjei - agenții de turism».”

(f) Alineatul (14) se înlocuiește cu următorul text:

„(14) în cazul în care se aplică unul dintre regimurile marjei aplicabile bunurilor second-hand, obiectelor de artă, articolelor de colecție și antichităților, mențiunea «regimul marjei - bunuri second-hand.» ; «regimul marjei - obiecte de artă» sau «regimul marjei - articole de colecție și antichități», după caz.”

(19) Se inserează următoarele articole 226a și 226b:

„Articolul 226a

În cazul în care factura este emisă de o persoană impozabilă care nu este considerată ca fiind stabilită în statul membru în care este datorată taxa și care efectuează o livrare de bunuri/prestare de servicii către un client care este obligat la plata TVA, persoana impozabilă poate să omită detaliile menționate la articolul 226 alineatele (8), (9) și (10) și să indice, în schimb, valoarea impozabilă a respectivelor bunuri sau servicii, referindu-se la cantitatea sau volumul acestora, precum și la natura lor.

Articolul 226b

1. Statele membre solicită cel puțin următoarele detalii suplimentare privind facturile simplificate emise în temeiul articolelor 220a și 221 alineatul (1):

- (a) data emiterii;
- (b) identificarea persoanei impozabile care furnizează bunurile sau serviciile;
- (c) identificarea tipului de bunuri sau servicii furnizate;
- (d) valoarea TVA de plată sau informațiile necesare pentru calcularea acesteia;
- (e) atunci când factura emisă este un document sau un mesaj tratat drept factură în temeiul articolului 219, menționarea specifică și clară a facturii inițiale respective și detaliile specifice care sunt modificate.

2. Statele membre nu pot solicita mai multe detalii decât cele prevăzute la articolele 226, 227 și 230.”

(20) Articolul 228 se elimină.

(21) Articolul 230 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 230

Sumele indicate pe factură se pot exprima în orice monedă, cu condiția ca valoarea TVA de plată sau care urmează să fie regularizată să fie exprimată în moneda națională a statului membru, utilizând mecanismul cursului de schimb stabilit la articolul 91.”

(22) Articolul 231 se elimină.

(23) În titlul secțiunii 5 de la capitolul 3 din titlul XI, termenii „Transmiterea facturilor prin mijloace electronice” se înlocuiesc cu „Facturi pe suport hârtie și electronice”.

(24) Articolele 232 și 233 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 232

Utilizarea facturii electronice este condiționată de acceptarea de către destinatar.

Articolul 233

1. Autenticitatea originii, integritatea conținutului și lizibilitatea unei facturi, indiferent că este pe suport de hârtie sau în format electronic, **trebuie** garantate de la momentul emiterii până la sfârșitul perioadei de stocare a facturii.

Fiecare persoană impozabilă stabilește modul de garantare a autenticității originii, a integrității conținutului și a lizibilității facturii. Acest lucru poate fi realizat prin orice procese de control al întreprinderii care stabilește o pistă fiabilă de audit între facturi și livrări.

«Autenticitatea originii» înseamnă asigurarea identității furnizorului sau emitentului facturii.

„Integritatea conținutului” înseamnă conținutul impus în conformitate cu prezenta directivă nu a fost modificat.

2. În afara tipurilor de proces de control al întreprinderii descrise la al doilea paragraf de la alineatul (1), alte exemple de tehnologii care asigură autenticitatea originii și integrității conținutului facturii electronice sunt:

- printr-o semnătură electronică avansată în sensul articolului 2 alineatul (2) din Directiva 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice, bazată pe un certificat calificat și creată de un dispozitiv securizat de creare a semnăturii în sensul articolului 2 alineatele (6) și (10) din Directiva 1999/93/CE.

- printr-un schimb electronic de date (electronic data interchange - EDI), astfel cum a fost definit la articolul 2 din Recomandarea 1994/820/CE a Comisiei din 19 octombrie 1994 privind aspectele juridice ale schimbului electronic de date, în cazul în care acordul privind schimbul prevede utilizarea unor proceduri prin care se garantează autenticitatea originii și integritatea datelor.”

(25) Articolul 234 se elimină.

(25bis) Articolul 235 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 235

Statele membre pot stabili condiții specifice pentru facturile emise prin mijloace electronice în privința livrării de bunuri sau prestării de servicii pe teritoriul lor dintr-o țară cu care nu există nici un instrument juridic privind asistența reciprocă având o sferă de aplicare similară celei prevăzute de Directiva 55/2008/CE, de Regulamentul (CE) nr. 1798/2003 și de Regulamentul (CE) nr. 1179/2008.”

(26) Articolul 236 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 236

În cazul în care unele loturi ce conțin mai multe facturi electronice sunt trimise sau puse la dispoziția aceluiași destinatar, detaliile comune diferitelor facturi se pot menționa o singură dată, în cazul în care, pentru fiecare factură, toate informațiile sunt accesibile.”

(27) Articolul 237 se elimină.

(28) Articolul 238 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

“1. În urma consultării comitetului TVA, statele membre pot prevedea, în condițiile pe care le pot stabili, că doar informațiile solicitate în temeiul articolului 226b trebuie menționate pe facturile emise pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii efectuate, în următoarele cazuri.

(a) în cazul în care valoarea facturilor este mai mare de 100 EUR, dar mai mică de 400 EUR, sau echivalentul în monedă națională.

(b) în cazul în care practica administrativă sau comercială din sectorul de activitate implicat sau condițiile tehnice de emiteră a facturilor fac ca respectarea tuturor obligațiilor prevăzute la articolul 226 sau la articolul 230 să fie extrem de dificilă.”

(b) Alineatul (2) se elimină.

(c) Alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„3. Măsurile simplificate prevăzute la alineatul (1) nu se aplică atunci când facturile trebuie să fie emise în conformitate cu articolul 220 **alineatul (1)** punctele (2) și (3) sau atunci când livrarea de bunuri sau prestarea de servicii impozabilă este efectuată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru în care se percepe TVA, iar persoana obligată la plata TVA este persoana căreia i-au fost furnizate bunurile sau serviciile.”

(29) Articolele 243 și 244 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 243

1. Fiecare persoană impozabilă ține un registru cu bunurile pe care le-a expedit sau transportat sau care au fost expediate sau transportate în contul său, la o destinație aflată în afara teritoriului statului membru de plecare, însă în cadrul Comunității, în scopurile operațiunilor constând în determinarea valorii respectivelor bunuri, lucrări asupra acestora sau utilizarea lor temporară, prevăzute la articolul 17 alineatul (2) literele (f), (g) și (h).

2. Fiecare persoană impozabilă ține o contabilitate suficient de detaliată pentru a permite identificarea bunurilor care i-au fost expediate din alt stat membru de către o persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA în respectivul stat membru sau în contul acesteia și care fac obiectul unor prestări de servicii care constau în determinarea valorii sau în lucrări efectuate asupra bunurilor în cauză.

Articolul 244

Fiecare persoană impozabilă care trebuie să garanteze că factura este emisă de el însuși sau de clientul său sau de un terț în numele său și în contul său, se asigură, de asemenea, de stocarea copiilor respectivelor facturi.

Fiecare persoană impozabilă care primește o factură se asigură de stocarea acesteia.”

(32) Articolul 246 se elimină.

(33) Articolul 247 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 247

“2. Pentru a asigura îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 233, statul membru prevăzut la alineatul (1) poate solicita ca facturile să fie stocate în forma originală în care au fost trimise sau puse la dispoziție, pe suport de hârtie sau în format electronic. De asemenea, în cazul facturilor stocate prin mijloace electronice, statul membru poate solicita și stocarea prin mijloace electronice a datelor ce garantează autenticitatea originii și integritatea conținutului lor, în conformitate cu articolul 233, stocate, de asemenea, prin mijloace electronice.”

(34) În titlul XI capitolul 3 secțiunea 4 se introduce următorul articol 248a:

„Articolul 248a

În vederea controalelor, statele membre în care se percepe taxa pot impune, pentru anumite persoane impozabile sau în anumite cazuri, obligația ca facturile să fie traduse în limba lor oficială. Cu toate acestea, statele membre nu pot impune traducerea facturilor ca cerință generală”

(35) Articolul 249 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 249

În vederea controalelor, în cazul în care o persoană impozabilă stochează pe cale electronică, garantând accesul online la date, facturi pe care le emite sau le primește, autoritățile competente din statul membru în care este stabilit și, atunci când TVA trebuie plătită în alt stat membru, autoritățile competente din acel stat membru trebuie să aibă dreptul de a accesa, descărca și utiliza respectivele facturi.”

(36) La articolul 272 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre nu pot scuti persoanele impozabile menționate la primul paragraf litera (b) de la obligațiile de facturare prevăzute în capitolul 3 secțiunile 3-6 și capitolul 4 secțiunea 3.”

Articolul 2

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică până la 31 decembrie 2012 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Ele aplică dispozițiile respectivelor acte începând de la 1 ianuarie 2013.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu

Președintele

=====

**PROIECT DE DECLARAȚIE DE INTRODUS ÎN PROCESUL-VERBAL AL REUNIUNII
CONSILIULUI
ÎN MOMENTUL ADOPTĂRII DIRECTIVEI**

Articolul 167a

Consiliul și Comisia afirmă că declarația anterioară de introdus în procesul-verbal al reuniunii Consiliului referitoare la articolul 17 alineatul (1) din A șasea directivă (77/388/CEE) nu este afectată de adoptarea prezentei directive.